

ВЕЛИКА СРБИЈА

СПЕЦИЈАЛНО ИЗДАЊЕ ОО СРС СОМБОР

БЕОГРАД, 08. МАРТ 1996.
БРОЈ 77, ГОДИНА VII

Било нас је двадесетак

Спуштавах се ја низ ваше уже, умало се уже не претрже...

Тако би се најкраће могло одговорити, Директору и Уредништву Информативног центра Сомбор, на позив за сарадњу коју су "понудили" и нама (ОО Српске Радикалне странке) на састанку одржаном у њиховим просторијама дана 29. 02. 1996. г. (напомена ти састанци ће се убудуће редовно одржавати увек истог датума, што значи сваке преступне године, све у корист политичког плуризма – читај Покрића). Тако смо ми схватили ову њихову игру.

На поменутом састанку поред наших представника били су и представници ДС – г-дин Томислав Дрвар, ДСС – г-дин Горан Булајић, СПО – г-дин Божа Цветић, ван-партијску организацију Савез Ратника Сомбор заступао је г-дин Перица Јанковић, биле су присутне још неке мале сателитске партије СПС-а, "главна партиска сила (иначе власник ИЦ – Сомбор, спс није се одазвала састанку", рекао нам је главни Уредник Сомборских новина г-дин Стеван

Васиљевић, "да нас овде бране" рекао и угризао се за језик.

О ЧЕМУ ЈЕ ДАКЛЕ РЕЧ?

Одмах након "победе" на изборима 1993. године, сав живот у граду па и средства информисања пала су у руке режима и партији на власти СПС-у (што је једно те исто). Иако је оснивач Сомборских новина и радија (кажу и Телевизије 53 канала) Скупштина општине Сомбор. Према

томе, требало је да сви грађани имају право па и они који су гласали за Опозицију, а имају своје одборнике у Скупштини, да учествују на неки начин у садржају информација.

Дакле сви они грађани, који на разне начине плаћају одређене дажбине држави су директно или индиректно власници државних медија, па и Сомборских.

Право грађанина да у информативним гласинама буду, између осталог, информисани и о раду својих одборника и о активности партија за коју су дали свој глас, запослени у Информативном Центру (боље речено, они "главнији") подлегли су притиску СПС-а и сами уз њихов благослов се могао објављивати текст или говорити у етар. Ништа компромитујуће за режим, ма колико да је било истина. Све што сми ми радикали хтели да изнесемо на светлост дана или као предлог за бољи живот грађана, или као критику на погрешке или пропусти све је то било истинито али болно за оне на власти, јер боже мој критиковати некога Сомборског моћника који има добре везе са другом Панковом или недај ти боже још горе ако је неко кумче друга Соколовића (шта нас брига што на 10-ине вагона шверцује робе) задржимо у притвору, зар сме јавност о томе да зна рећи ћете Ви? све је то бајато. Бајато јесте али још нерешено. И има још много тога.

Пре овога трогодишњег мрака било је другачије, када је избио рат (овај последњи) и када је наша странка прва узела учешћа у одбрани српских простора. Тада је (сетите се) кнез Србије био на патротској страни и хвалио нашег лидера и наше добровољце, није сметало ни што нам Воја носио четничку кокарду. Тада се у нашим Сомборским писало о Радикалима толико да нам је просто неугодно (јер увек смо били скромни), чак су и неке спортске емисије на радију померене и уступан термин за представљање Српске Радикалне Странке и активности у политичком и војном животу.

А онда се одједном у вама нешто променило, нагли заокрет у политици вашег кнеза, потписивање Венсовог плана и са друге стране принципијелна политика СРС, која не прихвата издајничку политику. Више се није смело писати о Радикалима и ако смо ми остали исти и истим активностима наставили бавити.

По партијској линији по ширини и дубини државе, Радикалима више нема простора у режијским медијима, а и ви сте у Сомборском ИЦ веома партиски дисциплиновани. Нешто касније иста судбина задесила је и друге опозиционе странке, јер режим чини и друге промашаје, како у националној тако у економској социјалној политици и у сваком другом сегменту живота.

Народ почиње да гладује, сваки нормалан човек мора реаговати на такву погубну политику на штету сопственог народа. И тако све оне странке које су реаговале искључене су једнострано из јавног политичког живота у чему су уредници и директори сомборских средстава информисања – послушно спровод и-ли завођење мрака у нашој општини.

У лето 1995. год. када су у нашу општину нагрнуло на десетине хиљада прогнаника, наша браћа, по крви и иверу, опозиција у Сомбору се први пут озбиљније уједињује, да би сместили прогане, спречили евентуалне екцесе (због вишена-

ционалне средине. Била је шанса да и социјалисти и други буду са нама, звали смо Вас. Формиран је штаб од 4 опозиционе странке, СРС, ДСС, ДС и СПО и тако желећи да се већом половином иза себе грађана Сомбора, помогну у изненада насталој ситуацији. Целу ноћ смо чекали да се на наш позив неко појави из Сомборске владе и других руководећих структура политичког и војног. Неки "моћници" су телефоном јавили портиру у њиховој "Жупанији", да са нама немају шта да разговарају. Одазвали су се само г-дин Петровић и г-дин Илић (секретар и потпредседник СО Сомбор), рекли су да разумеју и да деле нашу забринутост али да немају никакве компетенције. Знали смо да невоља вуче другу невољу, хтели смо и сами да помогнемо и са својим активистима у местима да држимо све под контролом. У тој ноћи са нама је била и бивша Главна уредница Сомборских новина г-ђа Јелисавета – (извињавамо се ако због њеног објављеног имена буде имала проблема) сутрадан и неколико дана касније објавила нам је неколико саопштења у скраћеним садржајима, позивали смо и прозивали одговорне за настали егзодус српског народа, то није било објављено, и одмах смо схватили да није дао "тата". Убрзо после тога ова морална жена је поднела оставку на функцију Главног уредника (можда има и други разлог који нама није познат).

Углавном овај формиран штаб од поменутих Опозиционих странака не наилази на сарадњу код оних у чијим је рукама и власт и моћ а сами ништа не предузимају. Остављају углавном да се избегла лица сама налазе, или преко својих рођака и пријатеља и добрих људи налазе смештаје, а дешавају се и екцеси па и убиства.

Српска Радикална странка (заједно са наведеним Опозиционим странкама) објављује саопштење преко независних средстава информисања, која наравно нису у нашем граду (преко ТВ Пала, "Погледи", "СРНА", Наша Борба, НТВ Студио Б, наравно наше Велике Србије, итд.). Организујемо МИТИНГ у Сомбору одмах неколико дана после оне ноћи проведене у "Жупанији", тачније 09. 08. 1995. године. Никада у Сомбору СЕ није окупило толико света на једном месту (чак их се толико није окупило ни за 25. мај још у време кад се колективно са барјацима уз морање, са села све сливало у град, и прослави "Младост" – биће то опет) – недај ти боже. Али овога пута народ је дошао на овај Митинг стегнута срца, осрамоћен и љут на своју власт и моћнике режима, лако је било да кресне варница, било је ризично и одговорно организовати овакав скуп, а завршио се без икаквог инцидента. Питате се шта смо тиме добили? грађани су били информисани, онако заплашени необавештени смирили су се, и ми опет одрадили посао за Вас. Али није нам жао, ми више волимо свој народ од власти. Да вас потсетимо на Митингу су говорили поред представника поменуте четири опозиционе парламентарне партије и представници Удружења срба Крајине и Босне и Херцеговине и председница Кола Српских сестара – Сомбор.

Иако позвани и прозвани учешће нису узели нико из власти, није било ДЗВМ-а, ЗВХ-а они часнији СПС-овци су се крили

иза Бођоша или вирили из градске кафане још није било ни "јуловаца", (они су још тада (опростите на изразу) пишкили у пелене.

Није БИЛО ни Вас новинара из Сомбора, е због тога смо се вратили мало у не тако далеку прошлост, да би Вам било јасно зашто Вам ми уопште неверујемо.

Позив на сарадњу од истих људи из Информативног центра, који су поменуте и непоменуте протекле догађаје у средини у којој живе, само посматрали и у интересу властодержаца прећуткивали истину, због тога не заслужује поверење. Надаље прича о неким минимумима, о квалитету и садржају на које упозоравате и које обећавате, знате исто тако добро као и ми да то не зависи од званичног уредника и да сте барем још увек само оруђе у туђим рукама, – зато сами себе уштините за образ. Плуаризам који треба да државу доведе у Европу и свет или корак у 21. век не може се створити преко ноћи или само обећањима (без реалности) он мора и може доћи само променом власти.

Ми не одбијамо Ваш позив на сарадњу напротив (ми не кажемо да незнате, већ да нећете), али ваше услове не можемо прихватити, услове од сада постављамо ми јер имамо и са ким и са чим.

Наш предлог Споразума о сарадњи са Вама у 10 тачака:

1. Уређивачку политику не може да води СПС.
2. Да поднесу, ОДМАХ, оставке директор ИЦ и главни уредници Сомборских новина, радија и телевизије.
3. Да Сомборске новине, Радио и ТВ буду средства за информисање свих грађана општине Сомбор.
4. Да се партијска заступљеност у информативним средствима регулише репродуцијетно (мале сателитске партије које нису парламентарне, као што је ЈУЛ, да добију најмање простора и то само у виду саопштења).
5. Да се чланак објављује аутентично или тако да скраћењем не изгуби смисао садржаја или поруке.
6. Да се сви чланци и текстови објављују, да су при томе заступљени и закон и новинарска етика као у већини демократски уређеним земљама, без табу тема.
7. Да се дугорочније формира округли сто и конференција за штампу за све политичке партије и удружења и већина преноси директно преко радија и ТВ.
8. Да Странке или Удружења сами одлучују ко ће их представљати за округлим столом или на организованој трибини или конференцији.
9. Да се о темама и садржају емисија и других учешћа непосредно договарају потписници споразума.
10. Да се јавност информисе о тачкама споразума и да се исти примењују одмах након потписивања.

Предлог овог споразума у појединим тачкама може се изменити или допунити, поједине тачке се могу брисати или нове предложити али тачке 1. и 2. овог споразума се морају одмах у целости испоштовати да би прихватили даљи разговор о било каквим "минимумима".

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА
Општински одбор Сомбор

ГДЕ СТЕ?

Нисмо правници, појма немамо шта је међународно право, али савршено добро знамо шта је ПРАВДА, која је овога пута закопана у српским крајинама, а и овде код нас.

Шта се догађа са нашим часним и поштенним интелектуалцима у нашем Сомбору? Немогуће је да се за ових пет година није чуо ниједан организован скуп сомборских људи од пера, правника, просветара, и других на тему свеопштог народног незадовољства?! Да ли је страх овладао умом, или је индоктринација уступила место здравом разуму? Зашто се по сомборским кулоарима знају све појединости из РС, РСК, Дејтона, Београда, Хага, и осталих "катедри" а нико, баш нико, не може да погледа у очи и каже: "Ово овако више не може". Ево листе људи, који нису слепи поред очију, а који су 3. фебруара 1996. године у Дому синдиката дигли глас знања, науке и чојства, у одбрану истине, и да ли само ње:

Одбор за заштиту права од Хашког суда:

Живојин Савић – професор, Никола Кусовац – кустос, др Мирјана Поповић – научни саветник, др Филип Вукајловић – научни саветник, др Драгомир Давидовић – научни саветник, Небојша Пајкић – професор, Исидора Бјелица – књижевник, Гојко Ђого – песник, Момчило Селић – књижевник, Вељко Губерина – адвокат, Војислав Лубарда – књижевник, проф. др. Јован Константиновић, проф. др. Драгослав Девић – музиколог, Андрија Биорчевић – ген. у пензији, Анђелка Видаковић – председник Савеза кола српских сестара, Зоран Милуновић – правник, др Душан Јовановић, Момо Капор – књижевник, Енрико Јосиф – композитор, проф. др. Ненад Милеуснић, др Растислав Петровић – историчар, др Ђорђе Вуковић, Петар Опачић – историчар, Милић од Мачве – сликар, проф. др. Смиља Авра-

мов, др Андрија Спасић, Марко Петровић – инжињер, др Велимир Бранковић, Милорад Бастја, Љуба Манасијевић, Данило Лазовић – глумац, Драгош Калајић – публициста, др Никола Самарџић – историчар, мр Предраг Голубовић – правник, Јовица Влаховић – председник Удружења "Православна слога", др Веселин Ђуретић – историчар, проф. др. Милоје Кањевац, Танасије Младеновић – песник, Симон Ђуретић – председник Удружења Срба из Зете.

Верујемо да ће многи академски и остали високообразовани сомборци (укoliko их има) препознати многа имена из домена права, културе, медицине, уметности и др. Није ово позив на неки "бунт" али је позив људима којима је дужност да у име науке, знања и звања кажу коју реч (макар стидљиво али јавно) о свему што не ваља, шта свакодневно доживљавамо и преживљавамо, узроке и последице. Овај позив се првенствено односи на Србе, а затим и оне све остале, који уживају благодети наше средине и налазе се на рукаводећим местима и одговорним функцијама. Не ради се о солидарности, али морамо да подсетимо да Српски народ има дугу правничку традицију. У члану 171. Душановог законика из 1349. године који представља кодификовано право пише: "Сваки судија треба да суди и да пресуђује о законима, те ако усред суђења стигне царска наредба или неко друго писмо које наређује нешто другачије, судија има да се држи закона". Међутим, Краљевина Србија донела је свој грађански законик још 1844. године, пре многих европских држава.

Можемо још доста писати на ову тему. Имајући у виду умност наших суграђана, надамо се, да је и ово довољно да се питају, шта им је чинити?

ОО СРС Сомбор

СКУПШТИНА

Велика народна Скупштина одржана је 25. новембра 1918. године у којој је учествовало 757 посланика. Посланици су бирани по реду који је прописао Српски народни одбор, и заслужује да се помене због своје демократичности. Давао је право гласа својим Србима, Буњевцима и осталим Словенима оба пола који су напунили 20. година.

У Скупштини је од 757 посланика било 578 Срба, 84 Буњевца, 62 Словака, 21 Русин, 3 Шокца, 2 Хрвата, 6 Немаца и 1 Мађара. Скупштина је једногласно донела одлуку којом се Банат, Бачка и Барања отцелљују од Угарске у државноправном, политичком и економском смислу у границама које је утврдила Антантине балканска војска, а на основу народног опредељења, прикључују се Краљевини Србији.

У оквиру Краљевине Србије Војводина је ушла 1. новембра 1918. године у заједничку државу југословенских народа, Краљевство Срба, Хрвата и Словенаца.

Прикључујући се Краљевини Србији 25. новембра 1918. године Војводина је у ваком погледу везала своју судбину за судбину Србије.

Вођа мађарске парламентарне опозиције гроф Михаљ Карољи и пре него што је формирао владу (31. 10. 1918.), преговарао је са првацима странака и група у Војводини, нудећи им широку аутономију да би их придобио да остану у демократски преобразованој Угарској. Превагнуло је расположење политичких снага, нарочито РАДИКАЛА, за самоопредељење.

ЈАША ТОМИЋ вођа радикалне странке, већ је 3. октобра 1918. године приступио Народном већу, чији је главни циљ био остварење права Срба и уопште Словена, преко мреже одбора.

Од ослобођених српских ратних заробљеника, формирана је војна јединица, која је преузела војну и политичку власт од угарских органа.

ПОВЕЉА...

Многи Сомборци знају а још више не знају, да су српски војници 1749. године КУПИЛИ Повељу слободарског и краљевског града Сомбора, од Марије Терезије. То најбоље износи Миленко Бељански у својој књизи, Срби и Мађари у Сомбору до 1749. године. Ево извода:

На царски престо 1740. године ступила је Марија Терезија; што ће изазвати протесте западног света, који не прихвата решење, пошто се у романским земљама сматрало да жена не може бити на тако одговорном положају и да аустријски престо треба уступити било коме краљу из западних земаља у Европи. У одбрану престола су укључени и сомборски војници, они ће 1741. године "поћи на француског и баварског краља".

Царица Марија Терезија је 1745. године укинула ВОЈНЕ ШАНЧЕВЕ као део одбрамбеног система према Турској, што се односило и на Сомбор. Војницима је предочено да морају прећи у Срем, на Саву, да би и даље били граничари и одржали се у војничком сталежу. Таква сугестија није прихваћена и 569 сомборских војника и 77 "Шијака", који су сељаци и војници, кренули су у политичку акцију, да Сомбор буде проглашен слободним и краљевским градом. Тиме ће избећи замку да после напуштања војничког сталежа буду претворени у сељаке "слободног одхода", лично слободне, али материјално зависне од закупа државне земље, пошто ће до тада уживану, војничку, изгубити. У Беч су кренули депутати Стева, Радојевић, Никола Парчећић, Атанасије Стојишић, Аврам Бокеровић и Стеван Каралић. Услов за стицање привилегије био је да се у царску касу уплати 150.000 рајнских форинти, што је и урађено. Царица Марија Терезија је фебруара 1749. године потписала ПОВЕЉУ, док је 24. априла исте године одржана церемонија увођења Сомбора у редове слободних и краљевских грађана. Свечаности је присуствовао изасланик Јохан Колер Штефан, промоција је обављена у приземљу Фрањевачког самостана, уз беседе и истицање сомборских заслуга за службовање Аустрији, чији су војници били од 1690. до 1745. године.

Стеченом привилегијом Сомборци су ступили на праг грађанског друштва; ову предност, због свог конзерватизма (били су и надаље ратари, сточари, пчелари, занатлије и трговци) посвећују пажњу верском и просветном животу. Осим строго урбанистичког дела града Сомборцима је ПОВЕЉОМ припало 39,681 јутро од по 2000 квадратних хвати, колико су приближно уживали као војници. Испод надлежности Града – Магистрата изузети су Станишић, Чонопља и Крњаја, чије су пустаре уживане.

Тада су сомборске пустаре-салаши били Ранчево, Билић, Шапоње, Иваново село (Ленија), Градина, Чичови, Петешево (између Чичова, Пригревице и Буковца), Буковац, Мали Милетић (западније од Шикаре, ка Бачком Моноштору и Бездану), Каракорија (изнад Гога, пре Ненадића) и Ненадић.

Кнез је постао Мартин Парчећић, представник из редова Буњеваца. После две године кнез ће бити Јован Дамјановић, последњи главни капетан Сомборског војног шанца...

Са конференције у Београду

На редовној конференцији за новинаре Српске радикалне странке одржаној 22. фебруара 1996. године, председник др Војислав Шешељ

присутним новинарима саопштио је следеће:

"Сви показатељи говоре да је инфлација у нашој земљи достигла двоцифрен износ на месечном нивоу. Нажалост, остварују се наше прогнозе, од пре неколико месеци да ћемо прве године имати инфлацију од 500 одсто. Ако се ствари наставе одвијати овим током, показатељи се да је наша прогноза била оптимистичка, и да ћемо поново имати ситуацију из 1993. године. Режим планира ново велико доштампавање новца. Најава укидања жиро – рачуна неће се позитивно одразити на укупно пословање новца. То укидање жиро – рачуна, само ће ставити новац под још већу контролу режима. У суштини, режим опет чисто административним мерама држи ствари под апсолутном контролом и заједнички успешно и не успешне економске објекте. Режим, отима успешнима а дели неуспешним, отима приватном сектору а даје монополским фирмама које су под контролом режима. Таква једна ситуација продубљује економску кризу, у преспективи ће изазвати страшне социјалне немире, јер народ одавно већ буквално гладује, а народ не може имати стрпљења да дуго гладује.

У спољној политици ређа се промашај за промашајем. Здравко Толимир, шеф службе безбедности и заменик команданта ВРС, одбио је да иде на амерички носач авиона, и води

преговоре са Американцима, муслиманима и Хрватима. Наравно, то није одбио зато што је касно обавештен, како сам тврди него зато што му је било јасно, јер је имао информацију да ће га тамо ухапсити. Американци планирају да једног по једног хапсе српске генерале. Њима није важно да ли оптужница постоји или не постоји, они хапсе, па онда испитују. Замислите

ситуацију да полиција по улицама хапси, па онда утврђује да ли неком треба судити. Американци филују тамнице у Хагу српским официрима, а после ће и српским политичарима из Републике Српске и Србије. Најновија измонтрана оптужница је оптужница против Милана Мартића. Милана Мартића оптужују зато што је бомбардовао Загреб, а што су Хрвати претходно

ДОГОВОР ИЗДАЈНИКА И ДЕЗЕРТЕРА

Поводом редовног пролећног заседања у Скупштини Југославије, где посланици требају да донесу (исхитрено) Предлог закона и амнестији, на нивоу оба дома Савезног Парламента, најкасније до краја марта, Српска радикална странка сматра да је овај Закон још један више у низу сличних које је партија на власти донела.

По проценама Савезног министарства одбране, треба амнестирати више од 12.000 војних обвезника, који су до 14. децембра 1995. год. учиниле кривично дело неодржавања војном позиву, избегавања службе, самовољног удаљавања и бекства из оружаних снага СРЈ. У исто време, активна војна лица, неће бити (ослобођена наведених оптужби) обухваћена амнестијом.

Овај Закон, уколико се усвоји, ступиће на снагу дан после објављивања у "Службеном листу", тачније, неће се чекати уобичајених, законских осам дана. Да цела ствар буде јаснија, овим законом ће се амнестирати и сви они, који су већ затвором или новчано осуђени.

Коме је ово потребно?

Преко 12.000 хиљада издајника СРЈ, рођених на истим просторима равноправног статуса у свему, дојучерашњи највећи поборници братства и јединства, многи су завршили у редовима ХВО и регрутним центрима Мађарске! У исто време, војне обавезе остали су обвезници испуњавали, па и данас, испуњавају. Жели ли се на овај начин тренутно постојећа власт додворити националним мањинама (хрватима, мађарима и осталима) за предстојеће изборе? Дакле мисле да понижавају на најгори начин све оне, који су на позиве Милошевића и сличних, узели учешће у

овом рату, учествовали у њему а сада су одбачени, продати и издани? Заборављају на проблем повратка тих људи, који треба на улици да се сусрећу са својим суграђанима, а вероватно су до скоро били једни наспрам других, широм ратишта. Ова власт заборавља, да издајник једном остаје издајник до века. Што се тиче дезертера, они су вероватно међу својима прихваћени као хероји, који у датом тренутку нису пуцали на своје.

Многи учесници рата немају још регулисана своја права, као жртве истог, који су се крајње лојално понели према држави. Овим потезом се дезертери и издајници награђују! Постојећа власт је очигледно неуморна у изналажењу начина, како би СРБИНА до краја обезвредила и понизила. На крају (крајева), 12.000 дезертера нису Југославија, а још мање Србија, да би уз подршку (већ доказаног) издајничког режима, могли да наставе са својим колаборацијама овде, када се буду вратили.

Успут, сетимо се и усташа које је амнестирао бивши премијер Панић. Родитељи још увек носе црнину за својом децом, убијених на простору Сомборске општине од стране убачене терористичке групе, 1992. год. да би њихови учесници – јатаци, данас безбедно шетали нашим градом, без имало гриже савести!

Став Српске радикалне странке у вези Закона о амнестији дезертера је, да се исти одбаци као неоснован, дезертери кривично гоне и казне, ако ни због чега другог, оно у име оних који су часно испунили свој задатак за одбрану Отаџбине, саосећања са породицама погинулих, инвалидима и осталим Српским народом, и другим лојалним грађанима Србије.

Са конференције у Београду

бомбардовали Републику Српску Крајину, ликвидирали хиљаде српских цивила у Западној Славонији, па после у читавој Западној Крајини, није их брига. Њима је проблем што је неколико ракета испалењено на Загреб. Не што је од тога страдало неколико цивила, а што су на другој страни страдале хиљаде и десетине хиљада српских цивила, то њима ништа није важно. То су исти они Американци, који су бацили атомску бомбу на Хирошиму и Нагасаки, који су Дрезден, Хамбург и друге немашке градове сравнили до темеља, изазивајући стотине хиљада погинулих. Баш њих брига! За Американце није ратни злочинац онај који је чинио ратне злочине, већ онај који се не подвргава америчким интересима и који не следи њихову политику.

Српска радикална странка је дубоко разочарана, што нам се није указала могућност да се појавимо пред Хашким судом, пре свега мени као председнику Српске радикалне странке, учинили смо све што је било у нашој моћи, прво смо тражили холандску визу, а Холандска амбасада нас је упутила Хашком трибуналу. Имали смо неколико контаката са Хашким трибуналом, ја лични два контаката. Рекао сам да сам спреман да се појавим пред Хашким трибуналом ако било шта имају против мене а собзиром да су се у јавности појављивали неки новинари и политичари са оптужбама да сам ратни злочинац. Из Хашког трибунала су рекли да немају ништа и да ме због тога не позивају. Хтео сам и поред тога да се појавим у Хагу, поднели смо захтев Холандској амбасади да нам изда туристичке визе, а они су рекли да то можемо одмах добити ако нас неко позове да дођемо у Холандију. Ми смо нашли три српска удружења која су нам упутила формалне позиве и копије позива послали Холандској амбасади. После више од месец дана кисељења наших пасоша у Холандској амбасади обавештени смо да визе не можемо добити. Очигледно је да се они који су креирали Хашки трибунал боје нашег појављивања, боје се оних који нестрахују и којима се не може манипулисати. Оно што је Американцима циљ, је да несумице похалпе што више Срба, а ко се од њих уплаши да им послужи као сведок у евентуалном процесу Караџићу, Младићу, Мартићу и другима. Они знају да се српски радикали не могу уплашити и да не

могу послужити за било какве прљаве и подмукле оптужбе, и било какве конструкције против оних људи, који су били челни национални српски борци у току овога рата.

Српска радикална странка се осећа погођеном од стране Холандске владе, због одбијања да се издају улазне визе челницима наше странке и ту увреду Холандији никада нећемо заборавити. Што се мене лично тиче, немам намеру да путујем у Холандију све док ми се Холандска влада јавно не извини због овог одбијања. Наравно, то не значи да ако и против мене подигну оптужницу, да ћу избегавати да се тамо појавим. Урадићу нешто друго, прећи ћу југословенску границу, предаћу се Мађарским властима и тражити да ме према потерници изруче у Хаг.

Српска радикална странка је благовремено упозоравала на намере режима да се у потпуности преузме контрола над свим релативно независним медијима у Србији. Оно што је најтежи ударац српској јавности, опозиционим странкама, слободи медија је преузимање под контролу режима НТВ Студио Б. Наравно, сада се политичке репрекузије још не могу сагледати, пошто се делатност Студиа Б колико толико одвија на онај начин на који се и досада одвијала, али проблем је што је држава поново постала власник и што ће онда када јој затреба преузети потпуну контролу над инфор мативним програмом, што је држава сада у позицији да формално правно може да забрани емитовање неких садржаја на Студио Б. И није то толики проблем, колико је то што су све ТВ станице у нашој земљи код контролом режима. Ускоро ће то бити и све радио станице, јер режим неће толерисати неколико тих малих станица у Београду и неколико радио станица у унутрашњости, попут радио Смедерева, Бајине Баште, Косјерића итд. Затим, на ред долазе и новине. Новине нема потребе да забрањују, то неколико листова што излазе, и ван контроле режима попут Велике Србије, Наше Борбе, Времена, Погледа, Смедеревца, можда сам их све набројао а можда и неки изоставио. Они се такође могу угушити тако што ће режим спречити набавку папира. Режим већ по том питању води једну перфидну политику тако што држи под контролом "Матроз" из Сремске Митровице. Та

фабрика "Матроз" по веома ниским ценама испоручује папир Поли-тикиној кући, Новостима, режимској Борби, БИГЗ-у, по ценама које су три, четири пута мање од оних цена које су у слободној продаји, углавном, се папир тешко набавља. Ако неке новине покушавају да узвеу папир онда су изложене читавом низу малтретирања, око царинског задржавања, примене царинских прописа и слично. Дакле режим има апсолутну контролу над комплетним медијским простором, из чега се извлачи закључак да код нас више нема никакве слободе штампе. Ово мало што имамо могућности да штампаним материјалом изађемо у јавност, вероватно неће дуго трајати ако се наставе овакве тенденције. Зато Српска радикална странка због тога не очајава, ми настављамо са својом борбом, са свим видовима политичке активности."

ИНФОРМАТИВНИ ЦЕНТАР
СРПСКЕ РАДИКАЛНЕ СТРАНКЕ

ПОСЛЕДЊЕ ВЕСТИ (радикални Шиља)

- Вратила се сомборска делегација са Кипра – пуна утисака и џепова
- На Сомборској пијаци, нове Хараглије – старе се опоштениле
- Ако хоћеш да узмеш "Рекет" – запосли се у финансијску полицију
- Повећаће се број листова у Сомборским новинама, због доброг живота – народ све више умире
- За само динар 2 јајета – ни јаја више нису што су некад била
- И бананама пала цена
- Значи са бананама и јајима у "21. век"

ЧУВАЈ СРПСКЕ ЗАВЕТЕ!

Сви народи имају своју историју и величину, а ретки су они који имају и узвишене завете са Богом.

Без претеривања можемо рећи да су Срби успоставили витешки савез са Богом на Косову – жртвом кнеза Лазара и његових јунака – мученика. Тај завет одражава нашу самобитност и даје нам снагу одозго. Бог нам даје моћ да пораз претворимо у победу. Ово знају и непријатељи па зато немилосрдно нападају наше завете очекујући да ће тако најефикасније разорити српску народну свест. Али, зато и ми имамо задатак да своје завете који нас узносе до Небеске Србије и воде кроз векове, одржавамо, и још више, да их развијамо, обнављамо.

ЗАВЕТ О СЛОБОДИ потекао је из тешких времена дугог робовања под разним завојевачима. Жеља за слободом је код нас Срба јака као насушна потреба за хлебом и водом. Ми смо дисали слободом и демократијом још од периода родовског словенског уређења, па до просвећених демократских краљева. Али, и са овим заветом се догађа слично: завет о слободи подривају ОТПАДНИЦИ од српства на нов подмукли начин који нам је било тешко и да схватимо: халабукањем о слободи и демократији одузели су нам и слободу и демократију. Међутим, данас је та безбожничка превара потпуно разголићена и питање је дана када ћемо се сасвим ослободити наметнуте лажи.

ЗАВЕТ О ЈУНАШТВУ је свакако најлепши српски завет. Негован је у временима пре наше писмености, народ је овим даром одржавао борбеност кроз сва поколења, што га је и одржало. Захваљујући овом завету рађали су се тако чудесни хероји какви су били Кнез Војислав, Кнез Часлав, Душан Силни, Милош Обилић, Војвода Момчило, Краљевић Марко, Хајдук Вељко, Војвода Синђелић, мајор Гавриловић, Незнани јунак, војвода Мишић и многи, многи други јунаци, који су незадрживо водили Србе ка победи. На њиховим делима васпитавани су Српски нараштаји. Ни један народ на свету, ни они највећи, нису имали толико високоморалних, саможртвених и храбрих људи, а њихова витешка нарав, херојство, снага и одлучност немају поређења у светској историји.

Има ли снажнијег ратника на свету од Србина кад одлучи да се бори за слободу? Како су се само тукли они Богови рата пробијајући Солунски фронт и све војне рекорде света: уз пут су рушили царства. Или онај Незнани јунак, митраљезац са врха Авале, који је добровољно остао да штити одступницу и дуго задржавао немачку булументу, гледајући како народ са војском одмиче у шумадијској измаглици. Немачки генерал, запањен његовом храброшћу наредио је својим војницима да га сахране и на крст му је на немачком језику написао: "Овде лежи непознати српски херој". Да бисмо доживели данас да се од наше деце

крије ово јуначко дело србина чији је гроб нарастао у коров.

Само нараштаји који се нападају оваквим делима и идеалима, народ који негује ове истините завете може рачунати на то да ће се и у будуће рађати слични јунаци, људи који ће се борити до краја, жртвовати за свој народ, а да народ, опет, задојен њиховим делима, претвара их у завет и – побеђује!

Овај завет је, на жалост, индоктринацијом нагрижен, деца нам слабо шта знају о Српским јунацима, систематски им се попурају лажи и неки вештачки и измишљени јунаци, тако да су посејали сумњу у јунаштво уопште, пољубани су прави узор и негативни циљ је постигнут.

СВЕТОСАВСКИ ЗАВЕТ је најснажнији, који је усађен у наше душе, у нашу свест, онај што тече нашим жилама, наша је светиња и наш живот.

Свети Сава је најчвршћа духовна брана, заштита, препрека свим нападачима који никада нису успели да сруше. И данас, на пример, у Ватикану сматрају да је Свети Сава та планина преко које они не могу даље на исток.

Турци су морали 358 година после његове смрти да спаљују његове мошти на Врачару, јавно, у Београду, ту, где данас, после толико скрнављења, спречавања и забрана, ниче велелепни Светосавски храм. Тај завет је неуништив код Срба, њега често нису смели да дотакну, плашили га се, јер то је сама српска свест.

Шта је, међутим, толико велико учинио за нас Свети Сава? Он нас је покренуо, увео у Христа, у духовни живот, у тајне вечитог живота. Небески цар постаје и вечни цар

Србије. Он је, још, стварни творац самосвојне српске културе. Свети Сава и његов брат Стефан Првовенчани оживотворују у Србији ромејски симбол двоглавог орла: један брат представља самосталност српске државе, а други аутокефалију Цркве. Две власти али уједињене под крстом. Зато и владар и патријарх носе крст на круни, јер ко је први мора да буде слуга и Небу и народу. Ако је Немања отац православне српске државности, Свети Сава је духовни отац Православне цркве у Србији. Колико је ово важно види се по томе, што смо векове проживели без државе, али без Цркве нисмо били ни један дан.

У Срба има још завета, на пример Завет о српској држави; и наше писмо, ћирилица, српски је завет; крсна слава је, нешто још више од завета; наша веровања, фолклор, језик, народни обичаји саставни су делови српских завета, и све скупа чини онај одбрамбени бедем којим се народ чува од освајача, од нестајања. Када тај дух, те традиције почну да се губе, губи се и сам народ, јер, АКО НЕМАШ СВОЈЕ ТИ СИ НИЧИЈИ. Зато мале народе око нас могу да употребљавају као оруђа, немају ништа своје, туђу веру узели, туђе писмо, туђе владаре, постали су ничији.

И нас судогурали до ивице понора. Зато се морамо сада, више него икада раније са гвозденом одлучношћу држати своје традиције, обичаја, језика, писма, и свих српских завета.

ОО СРС Сомбор

СРПСКА РАДИКАЛНА СТРАНКА

ПРИСТУПНИЦА

1. Име и презиме _____
2. Име родитеља _____
3. Матични број _____
4. Место становања _____
5. Адреса _____
6. Телефон _____
7. Општина _____
8. Република _____
9. Месни одбор _____
10. Школска спрема _____
11. Запослен (назив фирме) _____
12. Занимање _____

Упознат сам са Статутом СРС и добровољно приступам у чланство СРС

Датум учлањења: _____

Својеручни потпис _____

ПРОБУДИ СЕ СРБИНЕ!

Када су крајем прошлог рата комунисти почели систематски да ликвидирају своје неистомишљенике, па све оно Срба што је изгинуло за време врата од усташа, немаца и других непријатеља, па кроз "савезничка" бомбардовања, па сада у овом последњем рату, намеће се питање: ко ће да живи у овој земљи? Треба имати у виду да се велики број иселио, бежећи од комунистичке индоктринације и њихове "слободе".

Изгледа да нас је мало остало. Око осам милиона, рачунајући Републику Српску и преостали део Српске Крајине. Према последњем попису у Југославији живи 65 посто Срба. Остало су несрби?

После Другог светског рата, комунисти су говорили: "Ако нестане Срба, населићемо Кинезе!".

Шта је онда изгледало као шала, изгледа да се данас обистиније.

Идеју је покренула "Политика", а Скупштина града Београда је дала одобрење. Према "Политици" од 1. фебруара, то изгледа овако:

"Идеја о подизању Кинеске четврти у Београду, коју је покренуо лист "Политика", наишао је на подршку надлежних у Скупштини града Београда који ће у најкраћем року и одредити најпогоднију локацију за нову и јединствену градску четврт". Уз напомену, да Југославија већ годинама са Кином има изузетно добре политичке односе, градоначелник Београда Небојша Човић каже да ће "Скупштина града са своје стране учинити да се убрза неопходна процедура, како би идеја о Кинеској четврти што пре постала реалност".

"Значај" досељавања Кинеза Човић види у "новом квалитету привреде као и сарадње у свим другим областима за које се покаже интерес". У истом броју, "Политика" је дала три текста по питању доласка Кинеза, а нацртана је и пригодна вињета, где се споменик Победнику на Калемегдану завршава једном препознатљивом кинеском кућицом?! Наравно, биће још тих кућица које ће се морати уклопити у српски амбијент.

Пре пар година, Кинези су дошли у суседну Мађарску (Будимпешту), доневши са собом око стотинак милиона долара. У будимпештанској кинеској четврти сада цвета криминал и сива економија. Званично сада у Будимпешти живи 6.000 Кинеза, али је права цифра далеко већа, зато сада траже статус националне мањине у Мађарској.

Комунисти и ови садашњи (не знамо више ни шта су ни ко су), пошто су покренули све што је могло, вероватно рачунају да ће насељавањем Кинеза добити финансијске "инјекције", јер очигледно да више нема шта да се узме на домаћем терену.

Ова "трговина" је очигледно дело Мирјане Марковић Милошевић. Њој се допао кинески комунизам, јер је то једино место где болесници могу да се нађу. Москва Стаљинова више није занимљива, јер њом сада галопирају коазци, поред срушеног

Лењиновог споменика. Зато за југословенске комунисте Пекинг постаје нова Москва. Уколико дође до насељавања кинеза (што није искључено), и ако се буду држали своје кинеске крилатице "Богатите се и множите", ево нам нове националне мањине (31. по реду). Имајући у виду брзу трансформацију кинеза, као и наше законе о националним мањинама, није искључено да у 21. веку имамо за председника неког Чинчи Линчија!

Са друге стране, наши ПРОГНАНИЦИ са своје рођене земље, лутају не само Београдом, већ читавом Југославијом у тражењу места где би се скрасили – скућили. Комунистички Антихристи не размишљају о Србима, јер решавањем кинеског стамбеног простора, поред свих народа и народности које са том проблематиком живе у овој обогаћеној Југославији, недвосмислено доказују да су им увек НОВАЦ и ВЛАСТ од прворазредног значаја. Све остало је споредно. Док наша браћа лутају улицама без потребне документације, можда ће (ако пожуре), кинези бити ново гласачко тело СПС–а, ЈУЛ–а, Нове Демократије и осталих губитника! Наша браћа прогнаници сада немају то право гласа.

Поред свих прљавих послова режима, које су до сада одрадили што самостално, што са западним партнерима, за овај опстанак на власти, откуд толика мржња код комуниста за све оно што је СРПСКО? На сваки начин настоје да униште све оно што представља идентификацију Српског народа кроз векове њиховог постојања. Можда се боје истине Другог светског рата? Па то се већ добрим делом зна. Зна се да су од почетка напада на Русију, 22. јуна 1941. године комунисти сарађивали, ако нигде друго, оно у Београду са фашистима, имали њихове дозволе за кретање, хапсили напредне националисте (не оне у комунистичком преводу), створили пету комунистичку колону, саботирали по фабрикама. 2. јула 1943. године Врховна команда НОВ и ПОЈ издала је наредбу о прелажењу усташких и домобранских јединица у партизане, састанци са Павелићем и Папом, бомбардовање Српских градова на тражење комуниста, признавањем Шиптара без права повратка

Срба на своја огњишта по Косову, затвори, хапшења и стрељања у име слободе (која су однела више жртава него за време рата). Расељавање Срба, изношење и пресељавање читавих фабрика, уништавање села, пљачке и све остало што није овде написано, било је уперено искључиво и САМО ПРОТИВ СРБА! Тако сте и признали народности које никада на овим просторима нису постојале. Зато се сада бринете о њима више, него за оне које провлачите по вашим списковима као грађане Југославије! Иако сте на власти са УКРАДЕНИХ 35 посто гласачког тела, иако вас се згражавају они, за које сада тренутно радите (ваше газде, јер ви сте издајници и слуге). Понашате се као Богом дани захваљујући медијској блокади за сав поштен народ. Експлоатишете га захваљујући болесним српским умовима.

Ово писање је у име истине и нашег превареног и напаћеног народа Ваш 21. век који нудите, са кинезима или без њих, задржите за себе. Створићемо Српску државу, свиђало се то вама или не. За вас је битно следеће питање:

ШТА ЋЕТЕ ПОСЛЕ ???

Скидање санкција Републици Српској овог тренутка од стране Руса је комично. Ти исти Руси су у свему до задњег момента били против Срба, безобзирно извршавајући налоге Запада (Тузла, Сарајево, граница на Дрини, итд.), да би сада када је народ расељен и земља одузета уз благослов лицемера из Београда, сви заједно изигравали спасиоце, по обављеном послу. Шта то говори? У Русији је иста ситуација као код нас. Надамо се да ће и тамо некакве нове снаге схватити да нови светски поредак има један циљ, да ослаби и затим уништи православље, да завлада тама. Уместо кинеске четврти, зашто госпођо "САН" не створите просторе за смештај прогнаних Срба, на истом месту где планирате Кинеза, ако вам је до њих баш толико стало преселите се у неку четврт Пекинга, свима би нам лакнуло.

ОО СРС

ПУТ У 21. ВЕК ...

ДРАГА БРАЋО СРБИ И СЕСТРЕ СРПКИЊЕ!

У ово смутно време, у ово шешко и зло доба, када нам је свака помоћ потребна, а највише духовна, отворите и ња последња закључана врата у својим душама. Враћите се својим прадедовским коренима, својој Православној вери, свом Свјетосављу и српским обичајима.

Дођите у храмове, да се заједно Господу Богу молимо за помоћ и спас нашег напашеног народа.

Захваљујући надахнутим речима притономесника оца Лазе Пајића, можемо дојунити своја духовна сазнања о Православљу и Свјетосављу. Сваке недеље, за нас одрасле, са почетком у 18.00 часова, одржава се веронаука, на тему коју ми сами одаберемо из нашег духовног живота.

Поред свег шруда, нико нам не може ускрашити да будемо што иши јесмо, сем нас самих. Зато и објављујемо шекције које нас уче о Вери, коју смо претусили забораву.

ХРИШЋАНСКИ ПОСТ

Пост је уздржавање од мрсне и јаке хране те опојног пића, ради обуздавања телесних страсти и грешних радњи, а тиме што умртвљујемо своја телесна стремљења јачамо духовне силе и стичемо могућност да напредујемо у врлини. Кроз пост се врши забрана не само уздржавања од јела и пића него још претежније то да се уклањамо од чињења безакоња сваке врсте. Кроз њега ми се вежбамо у уздржавању, самосавлађивању својих грешних побуда, побеђујемо себе и усавршавамо се у послушању Богу.

У Старом завету сви они који су се спремали да достојно прославе Бога постигли су. Старозаветни праоци, оци, патријарси, пророци су се нарочито истицали у томе, а тиме се показало да је пост неопходан за спасење; пост је почетак нашег спасења.

Рођењем својим и доласком у овај пропадљиви свет, Исус Христос, Месија, Избавитељ, Испушитељ и Спаситељ наших греха, смрти и љавила започиње своју јавну проповед, своју мисију одласком у пустињу да се у њој подвизава; да тамо пости и припреми се за сусрет са "Кнезом таме", који има власт до првога неба и који има власт да баца и у пакао. Кушач се обраћао самоме Христу и желео да и Њега заведе својим понудама те да овлада, али припремљен кроз пост и молитву за овакву борбу Исус га победи и разоружа. Тиме нам је Син Божији дао упутство чиме можемо да побеђујемо, и чиме се овај род тј. љавили могу истерати. Но, морамо знати да поред телесног постоји духовни пост.

По учењу светих отаца следи: сваки онај који се само уздржава од хране и пића вара се да је то прави пост. Прави хришћански пост је: удаљавати се од зла и чинити добро, смиривати се пред Богом и пред ближњим својим, чистити ум свој од ружних помисли, умножити молитве, и упражњавати све хришћанске врлине. Из реченог следи да свој пост треба доказати делом. Каквим? Треба чинити милостињу сиромашнима, измирити се са онима са којима смо у завади, клонити се крађе, лажи, обмане, клевете, оговарања, прељубе, блуда, разврата, псовања итд.

Какве имамо користи од поста? Пост доноси телесно здравље а ако не верујеш питај о томе и лекаре. Увек их ми послушамо када нам кажу да идемо на дијету, а своју Цркву нећемо. З а ш т о?

Пост је лек од греха, а кроз њега се чисти тело и он рађа духовну чистоту. Кроз ту чистоту

ми задобијамо благодет Духа Светога а то је основна ствар у животу сваког хришћанина.

Кроз такав начин поста ми се кајемо, преумљујемо и прилазимо Господу на исповест, а кроз ову свету Тајну ми се чистимо од греха. Исповедајући се пред свештеником који је само сведок исповести пред Богом ми чистимо своју савест и умирујемо своју душу. Већ овде на земљи ми можемо да осетимо рајске насладе, ако се правилно исповедимо не сакривши ништа од оног што смо чинили у своје животу. Нема греха који Господ неће да опрости само ако му се обратимо са вером и одлуком да нећемо то више чинити. Морамо га молити да нам Он помогне на нашем путу да достојно носимо име хришћанин, а тада ће нам Он притећи у помоћ и повести нас уским путем који води у живот вечни. Искористимо овај Часни пост да се очистимо од греха и да се достојно причестимо Телом и Крвљу Господа Исуса Христа; да примимо Бога у срце своје и да започнемо другачији начин живота да би нам свима било боље.

ВЕЛИКИ ЧАСНИ ПОСТ

Велики или часни пост је најраније установљени пост од свих вишедневних постова, а он нас подсећа на четрдесетодневни пост самог Исуса Христа у пустињи и све треба да нас припреми за Страсну седмицу, тј. седмицу у којој се највише кроз света Јеванђеља показују страдања Христава. Он нас такође уводи у радост празника на празницима – Васкрсења Христова.

Овај, као и сваки пост све треба да подстакне на срдачнију молитву и покајање од свег срца, те уздржавајући се од мрсне – јаке хране и пића наш дух ће завладати над телом и ми ћемо се узнети са земље на небо, а уздржавањем Господа ради ми Га само умилостивљујемо.

Знајући све то, свети Апостоли су установили да се време Великог поста посвети Богу, да би смо ми били благословени у свим делима својим, чистећи се од греха. Значи, ми се сада у време поста свесно одлучујемо од животних забава и весеља са земље и посвећујемо се првенствено служењу Богу и спасењу своје душе.

Велики пост има три припремне седмице и једну "опрштајну недељу".

Прва припремна недеља се зове: Недеља о митару и фарисеју. На светој Литургији те недеље чита се прича из Јеванђеља по Луки, са циљем да се покаже, да се само смирењем и скупљеном срца као митар – цариник, а не набрајањем својих врлина и хвалисањем као фарисеј, може заслужити Божије милосрђе. Од ове недеље па све до пете недеље Великог поста на бденију, после читања светога Јеванђеља поје се покајна молитва: "Отвори нам двери покајања..."

Друга припремна недеља пред Велики пост зове се: Недеља о блудном сину. У овој дивној причи коју слушамо из светога Јеванђеља, света Црква нас учи да се можемо спасти само ако се искрено кајемо пред Богом и молимо Га

за опроштај греха, исто онако како је поступио овај син из приче који беше пропао и који се уразуми те замоли опроштај.

Трећа припремна недеља зове се: "Месопусна", пошто се после ње не једе месо. На светој Литургији се чита Еванђеље о страшном суду и о последњем давању плате за праведне и неправедне, а тиме се хоће потстаћи сваки верник на бригу о спасењу своје душе, јер време последњег испита ће доћи.

Сутрадан већ почиње сирна седмица. У млитвеним песмама сирне недеље помиње се греховни пад Адама и Еве и то само због неузддржавања, а хвале се велики плодови које доноси пост. Те недеље већ почиње пост јер је дозвољено јести само сир, млеко, јаја, масло тј. њоме се завршава са јелом било какве мрсне хране. На светој Литургији се чита Еванђеље о опраштању увреда које су нам нанели наши ближњи и без којих и ми не можемо тражити опроштај од Оца нашег који је на небу. Сви хришћани су дужни да траже опроштај од својих ближњих те се ова седмица назива и "паштална недеља", после које наступила Велики-Часни пост.

Са доласком свете Четрдесетнице и разлика у богослужењу је већа јер сада се мање поји а више се читају молитве и псалми који побуђују душу на истинско покајање. На сваком богослужењу се чита покајна молитва светога Јефрема Сирина с метанијама: "Господе и господару живота мога..." Свакога дана се чини јутрење, часови са уметнутим деловима и вечерња богослужења, а средом и петком се служи Литургија Пређеосвећених дарова коју је написао свети Григорије Двојеслов.

У суботе за време поста је Литургија светога Јована Златоустог а недељом је литургија светога Василија Великог која се служи свих пет недеља као и на Велики Четвртак и Велику Суботу.

ПРАВОСЛАВНА ЦРКВЕНА ОПШТИНА СОМБОР

ТАЈНЕ СВЕТЕ ЦРКВЕ

- КРШТЕЊЕ
- СВЕШТЕНСТВО
- БРАК

Предавања су сваке недеље у просторијама Црквене сале са почетком у 18 часова.

Улаз слободан

НАШ ПОНОС

Упропастили су нам гигант РК "БЕОГРАД"

Године 1993. почео је суноврат једног од водећих трговачких гиганата РК "БЕОГРАД". Хаотичном инфлацијом обезвређен је динар, а упоредо са њим топио се капитал фирме. Ту су се затекле и предизборне активности. Уз обилату помоћ тадашњег генералног директора Луке Мачкића роба одлази у бесцење, а позамашне своте новца сливају се у касу СПС-а. Господин Мачкић види себе у новој улози владајућег СПС-а, заправо очекује бољу фотељу, у игри су амбасадорска места, места саветника, да би се на крају завршило са експертским тимом господина Аврамовића. Но господин Лука Мачкић се не задовољава само тим, него позамашну своту новца ставља у свој џеп (објав. и у опозиционој штампи, односно лист СПО-а), шта господин Мачкић нигде и никада није демантовао. ПОКАЗАО СЕ ПРАВИМ ЕКСПЕРТОМ ЗА ОТИМАЧИНУ. Када су РК дошле у безизлазну ситуацију генерални директор даје оставку и одлази а да га нико не позива на одговорност.

Поведени примером свог генералног директора многи од извршних директора следе његов пример и напуштају брод који тоне. Својим незнањем и непромишљеношћу као и жељом за даљим богаћењем на челу РК "БЕОГРАД" у Сомбору остају два неспособна кокошара, Никица Бараћ и његов саветник, шеф финансијске службе Милан Иванчевић. Поменута господа дозвољавају себи и такав луксуз да прете отказима и машу радничким књижицама. Роба у РК нестаје на волшебан начин, руководство (Иванчевић, Бараћ) све примају к знању, али свака прљава работа мора остати покривена велом тајне и строго конспиративна, по оној старој: Удри Мујо док се Власи не сете. Као чланови СПС-а раде на директном подржавању сиве економије. Свесни својих квалитета иако неспособни за руковођење раде шта хоће по РК, мислећи да им је то очевина или да им је неко оставио у наследство. Радничка класа заплашена ћути и чека свој лични доходак иако он касни неколико месеци. Радници у РК "БЕОГРАД" у Сомбору су на маргинама колектива. Све је у овом комунистичком друштву централизовано па и власт РК "БЕОГРАД". За промену моћници у РК "БЕОГРАД" у Сомбору претворише се у општинске инкасанте, те почеше да наплаћују пијачарину, али за свој џеп. Милан Иванчевић се толико дрзнуо да је присвојио печат синдикалне организације и злоупотребљавао га за своје работе око наплате пијачарине, на једвите јаде успело се доћи (отети) до печата, човек је радио у интересу РК, лепо се сетио како доћи на лак начин до новца, нема шта!

Његов газда (Н. Бараћ) изналази пословне пријатеље и одлази на пословне ручковке, посећује ресторани "Плави точак" и "Кенџију" на Дунаву. Обзиром да је човек при добром апетиту у стању је да за само једну посету (наводно са пословним партнером) списка 700 динара. Нигде краја

набрајању малверзација које чине челни људи у РК "БЕОГРАД" у Сомбору.

Поштовани грађани, сведоци сте лошем асортиману робе у РК "БЕОГРАД" у нашем граду, томе нису криви трговци и њихови шефови одељења него неспособна комерцијала из Београда. Комерцијали сти у Београду ако нису успели да уграбе неку корист за себе нису ни набили робу, а Војвођанске куће су им задња рупа на свирали, па их тако и снабдевају. Ова РО некада је служила за пример струке, али авај, дођоше неспособне и незасите душе, доведоше гигант до просјачког штапа и 8500 радника до ивице амбиса, само због личне користи.

Обилазе нас људи из државног синдиката, не смеју они ништа да чаккају јер их држава плаћа. Дају нам лажну наду у остварење наших захтева, а они су врло јасни: ДАЈТЕ НАМ ДА РАДИМО И ОД СВОГ РАДА ДА ЖИВИМО КАО САВ НОРМАЛАН СВЕТ!

Овај неспособни режимски кадар прво се правдао неправедно заведеним санкцијама, а сада њиховим последицама кријући тако своју неспособност, величајући разне џелате српског народа попут Шаиновића, Божовића и иних.

Све док се не промени постојећи режим, а руководство РК "БЕОГРАД" не престане да буде њихов вазал и интерна банка, напретка нема.

А нама радницима РК, остаје да се изборимо за опстанак и голи живот, нас и наших породица, и да очекујемо да дођу неки нови који ће нас извести на пут благостања.

Хоћело ли издржати?

(Од дописника који жели да остане анониман због заштите своје породице)

Одговор редакције анонимном дописнику

Поштовани НН,

Уважавамо страх и настојања да нам се јавите за неправилности које сте уочили у Вашем предузећу. Вероватно таквих има много, као што сте Ви, али треба да нас разумете, да непроверене и непотписане тврдње и текстове не можемо објављивати. Ми Вам наравно верујемо да постоје неправилности у вашем предузећу "Водоканал" и да вероватно постоје аномалије које приписујете Вашем директору, али ми без подробнијих података, њих не можемо проверити нити објавити. Због тога а у циљу сарадње коју оберучке прихватамо скупите мало више храбрости, дајте мало више података и сарадња ће бити на обострано задовољство. На крају, захваљујемо Вам се на разумевању и даљој сарадњи.

ОО СРС Сомбор

СПРЕМА ЛИ СЕ СЕЉАКУ НОВА ПРЕВАРА?

Ових дана објављене су нове заштитне цене (гарантоване) за најважније пољопривредне производе. Наше мишљење је, да је то овога пута на време урађено. На тај начин се они који су у ову работу баш најбоље не разумеју, медијски убеђују како је то, држава мисли и брине о сељаку.

Али, да ли је баш тако?

Да би нам било свима јасно, да би смо могли разумети државу, боље речено, властодршце, и како они мисле о својој стратешкој (за државу) пољопривреди, морамо узети као пример паритет (марку) и цене у динарима из прошле године.

Пшеница као најважнији пољопривредни производ (али најмање цењен) биће пример нашег објашњења.

Прошле године (1995) откупна цена је била 28 пара за 1 кг. обрачунат ЈУС квалитет. Посебно поглавље је начин исплате пшенице, која је сељацима давана у ратама, те због инфлације обезвређен новац који је добијен. Предмет нам није објашњење прошлогодишње преваре, морамо живети даље, мора се радити.

"Већ сада" је објављена откупна цена и то по категоријама: 1. класа 66 пара (иако је већ сада тржишна цена пшенице 100 и више пара). Остале три категорије су мање али узећемо у обзир да ће се свима признати прва класа и највиша цена.

Простом математиком обични читалац – грађанин, потрошач добија утисак да ће цена пшенице бити већа за 38 пара у односу на прошлогодишњу цену. Тиме се такође ствара утисак да држава заиста брине о сељаку и о храни. Уствари рачун произвођача те исте пшенице изгледа овако:

У време када је цена била 28 пара, однос динара и марке био је 1 : 1 (званични курс) што је изгледало да је цена коштања 1 кг пшенице 28 пфенинга (други је проблем што је на крају сељак добио – због инфлације, а исплаћено динарима, 5 – 7 пфенинга за 1 кг).

Данас је (држава то признаје) однос динара и марке 1 : 3,3. Из ове рачунице (под условом да се курс не мења до исплате пшенице) да ће за пшеницу бити плаћено 20 пара по килограму или маше за 8 пара по килограму у односу на прошлу годину. Ако овом додамо висок степен инфлације (који овде није урачунат), висок пораст цена репроматеријала, резервних делова, минералних ђубрива, заштите и осталог потребног, онда је просто и немогуће утврдити колико ће сељаку бити потребно да доплати за обавезе и порезе након бесплатно предате пшенице држави.

Овде сарказму нема краја?!

Да би се што верније приказала "брига" за пољопривредом, компетентни из Министарства јавно говоре како се боре за усклађивање паритета пољопривредних производа који су до сада у односу на друге производе били запостављени. Наводе повећану цену дувана од 10 дин. по 1. кг – и овде уопште није потребан коментар

Зато, уместо преваре столећа у прошлој години, сељаку се спрема превара миленијума и пут да се пољопривреда и држава потпуно униште.

"НИКО НЕ СМЕ ДА ВАС БИЈЕ!!!!!!!!!!!!!!"

Хвала ти "брате" – хвала до неба. Нађе се човек коме само што срце не препуче од туге за Србином. Да и ми дочекамо, да нас неко заштити. А ко ће него свој. Никада ми лепше није било него тада. Али, шта можемо. Власт ко власт. Данас овако, сутра онако, опет за наше добро. Видели људи да не вреди лепим, па као рачунају – "батина је из раја изашла", сада узеше неке боље, квалитетније, дуже и веће, са арматуром унутра. Нису као оне брозовске, мале, па никакве. Са овим новим када те развали, ако не погоди где треба, можеш и да преживиш???. Добра је ту још једна ствар, које ми Срби нисмо свесни. Не може то свако да носи. Није то као некада, па све сам сељак до сељака, а представља власт. Не уме ни да се потпише, али када те потера и напише пријаву, онда посла за правнике има.

Ови данашњи су понос и дика, чедо мајкино. Све знају. Не може ништа да им промакне. Џабе ти факултети, да си доктор наука, не вреди. Када ти "бата" сложи писамце, па ако ти "интерпункција" није јасна, ту је она армирана ствар, да се записник усагласи. Све мора да буде по закону. Оно, додуше, деси се понекад па неко добије преко леђа на пијаци, у кафани, на тргу, нема везе што народ и деца гладују, битно је да свако ради свој посао.

Све у свему, безобразан ти је овај наш народ. И треба њему тако. Пре неки дан у једној кафани седе људи, пију, музика свира и одједанпут, као гром из ведрa неба, навалише локалне силеџије, па удри по гостима... била је ту и нека трудница, крв лије, дај брже зови милицију, поразбијаше главе

пиштољима једни другима, сачувај ти Боже...

Гледам све то и мислим се: Не може више поштен свет нигде. Зло на све стране. Све сами пропалитети. Да сам ја власт,... али нисам. Даће Бог, проћи ће и ово зло. Треба само издржати!!

БЕЗ НАСЛОВА

Кроз читаву историју српског постојања нису нас само убијали него и батинали – тукли. Тукли, чим су стигли, са свим и свачим. У име закона за наше "добро" и онако, да се зна ко је власт! И на колац су нам претке набијали, очи вадили, шта нису радили, само да би нам било боље. Све у име онога, да се зна ко је газда у кући?

Прође то време варваризма. Ново доба, нове методе. Опет за наше добро. Поливали су нас хладном водом, спавање на бетону у соби без прозора, давали нам електро-шокове (то је и са медицинске стране препоручљиво), гурали са спратова и степеништа, вешали, и ако смо нешто прескочили од методике, опростите нам. Не можемо свега да се сетимо, толико тога има, хвала Богу, те смо још живи.

Није то опасно што је Србин бивен да би схватио шта је за њега добро. Проблем је у томе, што Србин не схвата. Досадило људима да бију, па пробали и лепим. Рачунају, лепа реч, "Гвоздена врата отвара". Тако и би. Тамо где се црвенило од српске крви, и белело од српских суза, тамо где се србин определи за Небеско царство, рече човек, рече, и остаде жив!

ХЛЕБ НАШ НАСУШНИ

(или како је усташки нож променио власника)

Питома оаза вредних ратара на Северу Бачке, уз границу, на путу између Сомбора и Суботице, мало село, људи великог срца – АЛЕКСА ШАНТИЋ.

Село које су двадесетих година овог века, основали, поносни горштаци из Крајине и Босне и кршевите Херцеговине, Краљеви добровољци са Солунског фронта. Живе сада у малом сеоцету њихови потомци истог поноса и храбрости као и њихови дједови.

Али овога пута уместо да пођу за својим Краљем, пођоше за Кнезом "таме", и све док се не раздани, не знадоше колико су преварени.

Све је почело крајем осамдесет и неке: Пароле – "Србија, Србија", "Сви Срби у једној држави", "Србија се сагињати неће", "Нико Вас несме тући..." У нашим венама прокључа крв прађедовска. Све што на правди Бога узеше нашим покољењима, ето наше шансе (а и Вођа је ту) да вратимо све што је вековима било Српско, српско мора остати српско. Мислили смо, тако нам говорише, да ће коначно сами Срби одлучити о својој судбини и судбини своје државе.

Ал' виде ли врага. ОТПОЧЕ у јуну 1991. године, прве избеглице у селу! О'кле? из Дједовине брале!, из Борова Села. Изгубљеног погледа са сузама у очима, завежљаји и деца која се држе мајкама за скуте. Сачекују их мештани пред сеоском школом. Прво мук па онда сузе и горчина, сећање на голготу Шантићана 1941. и Шарварски логор, жеља да се помогне прогнаној "сиротињи", претапа се у једну жељу да се прогнани а пре свега деца, што боље сместе, људи се просто утркују у томе. Милица Станков – радник Црвеног крста распоређује прогнане по породицама у селу.

Село почиње да живи нови другачији живот. Људи се окупљају, договарају како помоћи браћи преко Дунава и Дрине, организују се ноћне страже у селу. Рат није у нашем селу, али нападнути су наши, наши се бране, наш народ, наша браћа треба бити опрезан и спреман, треба им помоћи.

Зрела жита се таласају у нашим атарима а путем за границу (Мађарску), кроз наше село још увек пролазе возила, хрватске регистрације. Ко зна зашто ко пролази и какве су им намере, отуда и страже које смо увели.

Једне августовске вечери ми млађи и средњих година, закључисмо да није довољно само помоћи прогнаној и избеглој немоћи, треба ићи и спречити душмана да им спаљује куће и имовину и помоћ браћи која је остала да кућне прагове сачува. Није било тешко отићи у Добровољце, само ако си хтео и имао храбрости. Српска Радикална странка је прва кренула и организовала добровољачке одреде, друге патриотске снаге такође и легалне власти су се веома залагале, све се слило у једну војску, српску војску, са једном командом. Мислили смо тада, Хвала Богу, коначно су Срби једно. Уз чврст стисак руке, загрљај: "Идите, не срамотите образ Србинов, борите се витешки" уз благослов свештених лица, одлазимо у одбрану огњишта наших прађедова.

Могли смо, кренуло добро, а онда "СТАНИ". Почела трговина, преговори (примирје). У Босни поносној, ври као у kazanу, осилила турчадија, помогоше им наши "савезници" и остали из "новог" светског поретка, а брате није им било много ни тешко, знају они за наше деобе: Срби из Србије, срби Босанци, срби из Лике... поделише нас на "лоше" четнике и "добре" партизане.

У неком језивом ишчекивању, прође зима 1992. и дође пролеће. Људи преокупирани пољским радовима, растеређују мисли у тешком раду, а у подсвести им, доћи ће невоље. Као Божја казна за српску неслогу, на наш велики Светац "Видовдан" село прелише прогнани из долине Неретве. Измучени од дугог пута, отворених рана у души за изгубљеним огњиштем, са тугом у очима, закуцаше на врата својих рођака. Опет отворено срце Шантићана прими у своје окриље нове прогнане. Народ уплашен од зликоваца ал плаши се и својих, почињу хапшења мушкараца способних за војску, враћају их, а где?, у продану и издану земљу (хапси их власт која преноси пароле "Србија није у рату"). Нису они били ни кукавице а ни дезертери, једноставно их је неко издао, а то су сто посто знали, само још нису могли да поверују. Веровали су своме Кнезу када их је храбрио да ће "сви Срби живети у једној држави". Многи су од нас били спремни и а се потуку када нам оптужбе нашег "кнеза" а када је потписан Дејтонски документ, свима (па и малој деци) за сва времена за –

историју – постало је јасно да је издаја одавно планирана.

Издани, без свог огњишта, понижени, празне душе, још понеки од њих враћају сећања, међу њима и Новица Чворо (који је ризиковао да му објавимо име): "Кад смо били најјачи, кад смо држали све под контролом и тукли усташе на свим фронтима, једноставно су нам наредили повлачење (активни официри из Србије), нисмо знали зашто, али нам је било неразумљиво и жао. Официри одоше на своју страну а војска са народом у бежанију – лелек и хаос!" У августу 1995. године исти сценарио, само на другим српским просторима. Крајина на реду. Више није било важно дали ће бити "продано", већ којом брзином. Олуја и остали други "ветрови" смишљани су на диванима са белосветским пожарима, а народу ништа не преостаје него да куне (позната је клетва "Великани проклете вам душе"), зна се да су наши великани из "Срби продају Србе" (што у преводу: странка на власти).

Да не беше родбине и издржљивости наших прекодринских Срба, од конзерви (којима је често био сумњиви рок употребе), од хигијенских пакета (из којих је углавном садржај био смањен за детерџент, трговали људи стим, зна се који они којима је власт то допустила) многи би се поразбољевали и од глади поумирали, јадна би им изгледала мајка Србија. Властодршци од те исте Мајке направеше маћеху и онима који су хтели заклонит под њене скуте и онима који у њој живе али понајвише србима, божем прости ко да нам се мајка преудала ил за Папу ил за Џамију.

И тако бранећи прагове своје обећане отаџбине (сви Срби у једној држави) скупише се и дођоше у своју (још незнамо колико) малу Србију.

Многи се нису одазивали војним позивима, било је и бежаније преко "гране", е такве је власт евидентирала и назвала их правим именом Дезертери (много их има), много више их се одазивало позиву (овде у Србији) и ишли људи по души а и по образу да бране нападнуто. СРПСКО. И не само срби и других нација који признају државу и власт. Добровољца је било највише (али шта је све то вредело када није било Домаћина).

ХЛЕБ НАШ НАСУШНИ

(или како је усташки нож променио власника)

(Наставак са 11. стране)

И опет ових дана ново издајство: Дезертерима се даје аболација, демобилисана војска остаје без посла (јер су им предузећа под стечајем) а добровољце режим прозива као ратне хушкаче и прави спискове да их предаје (оне највеће српске патриоте) белосветским "праведницима". Има ли на свету веће ироније?

Зажали овај режим што вас, Крајишнике, пустише у Србију. Ви сте њима највећа опасност, јер сте живи сведоци, њихове погрешне политике. Ви сте сада ратни хушкаци јер се не уклапате у њихову идеју о "Праведном миру" и "Миру по сваку цену". Због тога је најбоље (по мишљењу властодржца) да Вас сместе на Косово и Рашку и тако од Вас имају вишеструку корист: паритет шиптарско – албанском екстремизму, будућа гласачка машина за погубну комунистичку идеологију а има ће Вас и на оку, ко зна шта се све може десити ако народ почне мислити својом главом, а морат ће. Они који су примили своју браћу прогнану све мање имају да износе за трпезу, а чељади је много. Економски и сами исцрпљени због лоше политике у пољопривреди (опет ових истих властодржаца) домаћини који су некада од земље и свога блага могли да хране пола Европе данас ни за себе немају. Сиротиња са својих огњишта прогнана, дошла да дели сиромаштво са овдашњом сиротињом. (Да нам је Петар Кочић, па да сву ту "љепоту" у књигу сложи. Срећом брзо ће пролеће, обећали нам здраву храну, биће доста траве, обећали нам и корење – обистини се јешћемо га, ТАКО ТРЕБА. Моје Шантићане вредне и храбре људе као да хвата неки страх од живота, неплаше се они никаквог непријатеља већ се плаше свога рођеног, своје власти. Како земљу обрадити, за чега репроматеријал, резервне делове и нафту купити, како, за чега, зашто, и још на хиљаде питања и на ни једно право одговора нема, а јести треба, тешко је Шантићанима али ни помислит не могу да се "гости" осете непожељним браћа су нам то, мајко

Србију и твоја деца. Половином јануара ове године дође у село некакви мисионар из Црвеног крста (тако вели) да попише оне који желе у Сарајево да се населе. Људи се у чуду питају, чије Сарајево – турско? Па зар нисмо избегли недавно једном злу, зар се и из њега свакодневно не исељавају на хиљаде Срба? Међутим он човек понавља само добро научену лекцију о братству – јединству. Незадовољни људи напустише састанак видевши по који пут да је боље било да у обећану земљу нису ни долазили и да је боље да су своје кости тамо оставили, али много је деце грех је због њих и од Бога душману се само предати. Питање које се опет намеће, зар нас хоће назад на нож? Зашто? Можда по нечије договору, још није измирен дуг, или су због балканске националне равнотеже требали Срби у Крајини сви изгинути, можда су ови прогнани Срби латентна опасност неког Удара (на пример монетарног), или су ови Срби из колевке четника и умрлог орла опасност за васкрсле демоне преобучене у неке нове демократе, социјалисте или "јуловци" (од чијег се помена сваком поштенем Србину лед крв, иако је јул летњи месец).

Господе, како се од јуначке земље уз помоћ ових антихриста на власти и "левака" у тами, створи земља кукавица и безбожаца. Србији не требамо, док су ови на власти, ако нас тамо врате (недај боже) за десетак година биће на стотине хиљада јаничара и усташа грко – католичке вере. па ће недај, опет Боже, ти наши "повратници" у Србији правит демократију по мери "Света". Ако се званична политика овако настави, ако се повампирени са петокраком врате умести песама за 21. век певаћемо оне из "Туског доба": "Друмови ће пожелети Срба, али Срба нигде бити неће."

Сада када нас паритетно раселе шта нама у Шантићу остаје, морамо почети са течајевима језика, уз благодол Београда "кези чоколом" ће бити главни поздрав а "помоз Бог" само шаптати, (иначе иде се под лед, Дунав је, барем једна обала на нашој страни).

А прогнани и избегли, неznam којим ће те језиком говорити, али за сваки случај почните да учите по неки Европски па бирајте: хоћете ли турски, шиптарски, хрватски и то вам је доста за Европу. Мој немојте учити јебем ли га.

Драган Милошевић
Србин

Оснивач и издавач: Др Војислав Шешел – Генерални директор: Александар Стефановић – Главни и одговорни уредник: Сениша Аксентијевић – Заменик главног и одговорног уредника: Петар Димовић – Редакција: Рајко Горановић, Момор Мирковић, Мирослав Васиљевић, Наташа Јовановић, Јадранка Шешел, Дејан Анђус, Александар Вучић, Рајко Ђурђевић, Огњен Михајловић – Председник издавачког савета: др Ђорђе Николић – Издавачки савет: Томислав Николић, Маја Гојковић, Аћим Вишњић, Драган Јовановић, Ранко Вујић, Драган Тодоровић, Драго Бакрач, Мирко Благојевић, Бранко Војница, Ратко Гонди, Милинко Газдић, др Никола Попашен, Стево Драгишић, Миодраг Ракић, Зоран Красић, Милован Радовановић, Јоргованка Тобаковић, Ратко Марчетић, Влада Башкот, Стеван Кесеић – Секретар редакције: Љиљана Миоковић